

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 29 травня 2014 року № 22 (549)

ВОЛИНЬ ПРОЩАЛАСЯ З СИНАМИ

Трагедія, яка сталася 22 травня під Волновахою на Донеччині, вразила і масштабами втрат, і тим, що її могло й не бути… Бійці Володимир-Волинської 51-ї окремої механізованої бригади прибули на Донбас для гарантування безпеки напередодні та під час проведення виборів Президента України. На них не покладалися антитерористичні завдання. Тож коли вони зупинилися в полі, більш ніж за 100 кілометрів від вогнища сепаратизму, то воювати ні з ким не збиралися, що, схоже, й стало для них фатальною помилкою. Привітні та людяні, хлопці не запідозрили в місцевому жителеві (як вже відомо, на ім'я Дмитро Бударін) стукача та україноненависника, який навів російський спецназ під прапорами так званої ДНР на українських військовиків. А ті навіть не окопалися і не розчохлили зброю. Іншими словами, вони не захищалися.

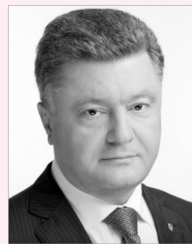
Бандити приїхали на вкрадених інкасаторських авто «Приватбанку» і відкрили масований вогонь із ручних протитанкових гранатометів і мінометів, стрілецької зброї. Цинічний, жорстокий розстріл. 12 українців були вбиті відразу. Четверо згодом померли від несумісних із життям ран. Ще один, Любомир Кузьмін, загинув, коли медичну машину 51-ї бригади розстріляли все ті ж бандформування так званої ДНР. Понад 30 поранених опинилися в шпиталях…

Згорьована Волинь оголосила траур – у Луцьку, Володимирі-Волинському, Нововолинську… Механізована бригада, яка дислокувалася у Володимирі-Волинському, для жителів краю немовби стала дітищем. Жертовні волиняни самовіддано готували військову частину до виконання нею бойових завдань. З особливим ентузіазмом здавали кошти і власними силами допомагали ремонтувати бойову техніку. Щодня на сайті Володимир-Волинської міської ради публікувався список жертводавців на армію. Він свідчить, яким щирим і масовим був цей порух людської душі. В нашій країні, на жаль, забезпеченням обороноздатності війська переважно займається громадськість, а не державні чинники. Приміром, зібрали українці понад 120 мільйонів гривень на армію, та чи куплені за них бодай бронежилети, не знаємо. Спочатку, кажуть, треба провести тендери (які в нас є традиційним джерелом відмивання грошей), тоді закупівлі, а потім… Одне слово, знаючи, як попередня влада за участю ФСБ руйнувала Збройні Сили України, волиняни, облаштовуючи 51-у бригаду, покладалися в основному на себе. Тим більше, що в її складі – переважно вихідці із Волині та сусідніх областей. Ті нині також у жалобі. Під Волновахою загинули мешканці шести областей…

Закінчення на 2-й стор.

ВИБОРИ-2014

ПЕТРО ПОРОШЕНКО – ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ

ЦВК ще не оголосила переможця президентських виборів. Опрацьовано 99,06 відсотка протоколів. Встановлено волевиявлення близько 19 мільйонів виборців. За наявними результатами ні в кого нема сумніву в тому, що Петро Порошенко – Президент України. Так, за нього віддали голоси 54,7 відсотка виборців, за Юлію Тимошенко – 12,82 відсотка, за Олега Ляшка – 8,33 відсотка, Анатолія Гриценка – 5,48 відсотка, Сергія Тигіпка – 5,22 відсотка, Михайла Добкіна – 3,03 відсотка, Вадима Рабиновича – 2,25 відсотка, Ольгу Богомолець – 1,9 відсотка, Петра Симоненка – 1,51 відсотка.

Петро Порошенко здобув переконливу перемогу в усіх областях України. Голосування відбувалося за високої активності громадян. У третині областей явка на вибори склала 70 і більше відсотків. У Львівській області участь у голосуванні взяли майже 80 відсотків громадян. Цей показник не набагато нижчий у Вінницькій, Тернопільській, Івано-Франківській, Волинській, Рівненській та Київській областях. Міжнародні спостерігачі високо оцінили президентські вибори в Україні, які відбулися організовано, без порушень. Навіть в умовах розв'язаної Росією війни на території Донецької та Луганської областей вибори все ж відбулися. Ризикуючи життям, у них змогли взяти участь 20 відсотків жителів Донбасу.

Петро Порошенко, після результатів екзитполу, коротко окреслив програму-максимум: втілити в життя норми угоди про Асоціацію України з Євросоюзом, очистити Схід України від терористів і найманців, встановити мир в усій Україні. А ще – подолати корупцію. Порошенко не буде вести перемовин із терористами. Антитерористична операція триватиме до переможного кінця. Зазначимо, що від понеділка в АТО відчутні якісні зміни в організації бойових дій.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь привітав Петра Порошенка з перемогою на президентських виборах.

О. ДМИТРЕНКО

ШЕВЧЕНКОВА УКРАЇНА

З НАГОДИ 153-Ї РІЧНИЦІ ПЕРЕПОХОВАННЯ КОБЗАРЯ

22 травня відбулися урочисті заходи із вшанування 153-ї річниці перепоховання Тараса Шевченка в Каневі.

О 10:30 ранку Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь разом із першими особами держави поклав квіти до пам'ятника Т.Шевченкові в м.Києві.

О 12.00 біля пам'ятника великому поету у столиці відбулися урочисті заходи, які організували Конгрес Українських Націоналістів, ТОВ «Просвіта», Народний Рух України, «Наша Україна», Спілка письменників України та інші громадські патріотичні організації.

Святкування розпочали славнем України у виконанні хору «Гомін» під керівництвом Леопольда Ященка. Потім виступили представники політичних партій та громадських організацій.

Від КУНу виступив голова Київської міської організації, заступник Голови Конгресу Юрій Шепетюк. Він, зокрема, зазначив, що в 200-у річницю Т.Шевченка збулося його пророцтво – «повіяв огонь новий з Холодного Яру». На завершення свого виступу Ю.Шепетюк зачитав вірш, який присвятив українському пророку Тарасові Шевченку.

Пророку-Шевченку

І повіяв огонь новий з Холодного Яру,
І накрила стольний Київ чорная хмара.
Тут повстав народ великий, вигнав Супостата.
В нашій хаті наша правда буде панувати.
Обніміться ж брати мої, вигострим сокиру –
І женім московське сміття за гори Паміру.
І в сім'ї Великій, Новій – в кожній нашій хаті
Українського Пророка будем шанувати.
Слава Українському Пророку Тарасу Шевченку!

«Щоб лани широкополі, і Дніпро, і кручі було видно…»

Цього ж дня численна делегація Київської міської та обласної організацій Конгресу на чолі з членом Головного Проводу Василем Овчаруком взяла участь в урочистих заходах у м.Каневі, на Чернечій горі *(див. світлину)*.

Прес-служба КУН

ПОЗИЦІЯ

«Віртуозно» підтримавши Путіна, Співаков преться до Києва?

Голові Служби безпеки України В.Наливайченку;
Міністру закордонних справ України А.Дещиці;
Міністру культури України Є.Нищуку

На сайті «Афіша-Київ» розміщено інформацію про концерт оркестру «Віртуози Москви» під проводом Владіміра Співакова в приміщенні Національної опери України. Як зазначено в рекламі, організатором концерту виступає таке собі ТОВ «Интерклассик» (тел.228-55-66), вартість квитків 250-3650(!) гривень. Особливої пікантності оголошенню надає примітка: концерт переноситься з 23 лютого на 19 червня.

У зв'язку із зазначеним нагадаємо: 11 березня цього року керівник оркестру Владімір Співаков підтримав путінську агресію проти України, підписавши колективне звернення «Діячі культури Росії – на підтримку позиції Президента по Україні та Криму».

Що робить в умовах агресії свідома частина (тобто переважна більшість) населення України? Вона вже в першому турі обирає Президента, відмовляється від послуг російських автозаправок, бойкотує російські товари.

Що має робити в цій ситуації свідома українська влада? Укласти нарешті список підписантів згаданого ганебного звернення (всі дані є в Інтернеті) й заборонити їм раз і назавжди в'їзд на територію України. Нині ж складається парадоксальна ситуація, коли українська (і не лише) громадськість Канади протестує проти концерту «Віртуозів Москви» у залі «РойТомпсон» у Торонто, а до Києва цей колектив безборонно їде. Бо гастрольна політика у нас віддана на відкуп ТОВ «Интер-классик» та йому подібним.

А тим часом інші «віртуози Москви» окупували Крим і вже кілька місяців тероризують та вбивають українців на Сході та Півдні країни. І якщо силові структури намагаються протидіяти проникненню на українську землю бойовиків, то не менш важливим є недопущення в нашу країну ідеологічних диверсантів,які своєю злочинною аморальною позицією заохочують сьогоднішнього господаря Кремля до нових загарбань. Гастролі Владіміра Співакова були б знущанням над тими, які загинули й продовжують гинути в ці дні внаслідок неоголошеної війни проти України.

Сергій Борщевський,
Михайло Сидоржевський,
Володимир Даниленко,
Сергій Пантюк,
Олексій Микитенко,
Володимир Білінський,
Віктор Женченко,
Анатолій Качан,
Дмитро Стельмах,
Михайло Шевченко,
Олександр Бакуменко

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ВОЛИНЬ ПРОЩАЛАСЯ З СИНАМИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

26 травня військовотранспортний літак із тілами сімнадцятьох розстріляних військовиків 51-ї окремої механізованої бригади вирушив до Рівного, на Тучинський полігон, де ще недавно бійці проходили військову підготовку. Там уже їх чекали посивілі від горя матері, дружини, діти. Вантаж «200» супроводжував командир бригади, полковник Володимир Яцків. Генерали звинуватили його в усіх смертних гріхах, відсторонили від виконання обов'язків. А для нього, кажуть, солдати були, як рідні діти. Серце не витримало. Зійшов із літака і впав. Тепер у реанімації – із серцевим нападом. Медики борються за його життя. А особовий склад бригади вірить, що сила духу офіцера здолає хворобу. І ще – про людяність. Офіцери та солдати, волонтери, які знали комбрига, стали на його захист правдивим і мужнім словом. Їхні заяви – в соціальних мережах. «Чесного та скромного вояка, полковника Володимира Яцківа генерали вирішили віддати на розтерзання рідним загиблих, – читаємо. – Злочинна влада, що віддавала безглузді накази, внаслідок яких загинули 17 українців, збиралася зробити його винним. Зараз комбриг у реанімації. Солдати й офіцери 51-ї бригади тримають кулаки за свого комбрига. На відміну від тилових щурів, він був поряд із своєю бригадою у найважчі дні і ночі…»

У Рівному з загиблими прощалися, як з героями, які загинули за Україну. «Прости і прощавай», – так в давнину казали, проводжаючи в останню дорогу. Ніхто із учасників жалобного дійства не міг стримати сльози. Вони прощалися з юнаками і чоловіками в розквіті сил, із дорогими земляками. Леонід Полинкевич, командир батальйону, майор, Микола Бондарук, навідник, солдат, Михайло Грицюк, навідник, солдат, Віталій Маринич, розвідник, солдат, Леонід Озеранчук, розвідник, солдат, Андрій Нечипурук, водій-санітар, солдат, Олександр Артимук, командир відділення, старший сержант, Володимир Прокопчук, водій-механік, Дмитро Йовзик, заступник командира бойової машини, молодший сержант, Володимир Зарадюк, кулеметник, солдат, Павло Попов, стрілець – помічник гранатометника, солдат, Володимир Овчарук, командир взводу, молодший сержант, Віталій Махновець, гранатометник, солдат, Віталій Ліщук, розвідник, солдат, Євгеній Біда, гранатометник, старший солдат, Любомир Кузьмін, водій-санітар... Вічна вам пам'ять. І слава. Герої не вмирають.

Віталій МАХНОВЕЦЬ

Володимир ПРОКОПЧУК

Павло ПОПОВ

Чотирьох із них – Дмитра Йовзика, Володимира Зарадюка, Віталія Махновця та Володимира Прокопчука 27 травня проводжав в останню путь Луцьк. Тисячі жителів міста з квітами в руках і сльозами на очах схилилися в жалобі перед домовинами, до яких тулилися і припадали невтішні матері та вдови. Об 11 годині загиблих відспівали у храмах: Володимира Прокопчука – у Свято-Іллінському, а трьох його побратимів – у Свято-Троїцькому кафедральному соборі. О 12.30 – відбулася громадська панахида на Театральному майдані. Виступали представники влади, промовці висловлювали співчуття родинам загиблих, віддаючи щиру шану полеглим за найсвятіше – Україну.

Голова Волинської ОДА Григорій Пустовіт зазначив, що ці воїни виконали свій обов'язок перед Батьківщиною до кінця, стали на її захист і не відступили. «Відповідь за смерть наших земляків обов'язково буде. Вона вже є. 31 солдат з третього батальйону, який сьогодні відводиться з поля бою для переформатування, заявив: ми не підемо! Ми залишаємося, щоб бути солдатами. Сьогодні це 31 військовослужбовець, завтра буде 300, післязавтра – 3000. Сьогодні тридцять чоловік із волинської Самооборони вже вирушили на Схід України. Ворога треба зупинити, і наша армія його зупинить», – сказав голова ОДА.

Співчуття рідним загиблих висловив міський голова Луцька Микола Романюк.

Учасники громадської панахиди заспівали Гімн України. Домовини із тілами полеглих, під клич «Герої не вмирають!» пронесли живим коридором до автомобілів. Далі – дорога до місць останнього спочинку. Героїв поховають на цвинтарях у Гаразджі та Кульчині.

Смерть волинян не була даремною. У пам'яті народу вони залишаться лицарями честі, гідними наслідування. А що їхня загибель буде відомщена – не сумніваймося.

Марія БАЗЕЛЮК
За матеріалами ЗМІ

На світлині: прощання з полеглими героями в Луцьку.

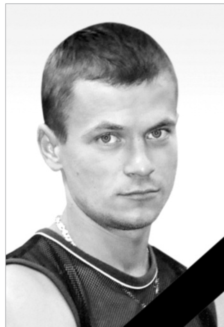
Микола БОНДАРУК

Володимир ЗАРАДЮК

Михайло ГРИЦЮК

Дмитро ЙОВЗИК

Леонід ПОЛІНКЕВИЧ

Віталій ЛІЩУК

Встановили Іуду, що здав волинських військових

Ім'я Іуди, що 22 травня скерував терористів на українських військовиків під Волновахою, встановлено. Це росіянин за походженням, мешканець селища Ольгінка Волноваського району Дмитро Бударін. Як встановили фахівці, саме цей покидьок зробив наводку на наших хлопців, що стояли під Волновахою. Це на його совісті 17 загиблих та десятки поранених силовиків.

Дмитро Бударін не раз був у полі зору місцевих правоохоронців як наркоторговець, однак йому завжди вдавалося знайти з перевертнями у погонах спільну мову. Від початку заворушень на Сході прийняв позицію ворогів України. Цей поплічник терористів засвітився у захоплені державних будівель, вішаючи на них прапори так званої «Донецької народної республіки», та під час «муштрування» виборчої комісії з виборів президента України. uainfo.org оприлюднило фото та адресу проживання покидька Бударіна: Волноваський район, селище Ольгінка, вулиця Комсомольська, будинок 69а та 71 (два будинки з'єднані в один).

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ЦЕ БУЛО НЕЗАБУТНЬО!

Що можуть запропонувати сьогодні музейники нашим військовикам? У день перепоховання Тараса Шевченка на Чернечій горі Ольга Черемська з Харківського літмузею провела з хлопцями на пленері слайд-лекцію про історію цієї події та інтерактивну програму, завданням якої було зробити експрес-виставку малюнків Шевченка, підібравши під них відповідні назви, а також вставити у шевченківські поезії пропущені слова, які означали певні географічні назви.

Цікаво, що усі порожні клітини, оточені негативними смислами, асоціювалися у наших захисників із Сибіром, зокрема, Сибір вони вставляли і замість обидвох російських столиць. Переможцям, у яких було найбільше правильних відповідей, харківські поетки подарували свої книжки з автографами. А після творчого спілкування хлопці нагодували дівчат смачнющим кулішем. Та й насипав його по мисках не хто-небудь, а прямий нащадок Панька й Миколи… Він, до речі, просив, щоб йому якось «Чорну раду» і « Мина Мазайло» передали.

Поки усі смакували куліш, за наказом майора Великорос залишився прибирати ковдри, на яких сиділи під час заходу. Я в нього питаю: «Чого це Вас майор великоросом обзиває?» А він, почервонівши: «Та ні. Це ж моє прізвище». І вже на прощання, по тому, як дівчатам бійці провели екскурсію БТРом, Великорос дуже проникливо і виразно прочитав «І мертвим, і живим і ненарожденним..» Це було незабутньо!!!

На гроші, зібрані Свято-Дмитрівською церквою Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ та Крайовим Православним Братством Андрія Первозванного голова Братства Вадим Приходченко передав у військові частини берці, комуфляжі, футболки, шкарпетки, маскхалати, сонячні батареї, гаечні ключі, телевізори..

«ЗДОЛАЙ, ГОСПОДИ, УСІХ, ХТО БОРЕТЬСЯ ПРОТИ НАС»

Такі гарні були наші поїздки до хлопців у військові частини 22-го травня і вчора. Хотілося одразу поділитися з друзями. Сідаю фото групувати, коменти писати – і не можу, сльози котяться. Такий жаль за нашими загиблими хлопцями під Волновахою і з батальйону «Донбас». Думала, на Майдані очі виплачу за нашими героями – а виходить, що то початок був наших змагань із тими антихристами, бабаями рашистськими, бісами, путіноїдами колорадськими.

Прошу Боженьку: «Доки не поневолять нас вороги, які ганьблять Тебе й загрожують нам, Христе Боже наш, скоро випереди їх і здолай Христом Твоїм усіх, хто бореться проти нас. Нехай зрозуміють, що може вчинити віра православних, молитвами Богородиці, Єдиний чоловіколюбче».

Думаю, те, що на Майдані у капличках можна було і посповідатися, і причаститись, зі сцени звучали молитви вранці, ввечері і також у найтяжчі хвилини небезпеки, Пресвята Богородиця з небес нас під своїм Покровом уберігала.

І навіть от зараз наші культурно-розважальні програми для бійців: коли зустріч починається з молитви, із спілкування священика з хлопцями – це дуже впливає на атмосферу, на добре і щире спілкування.

На св. Миколая літнього з нами був у військовій частині архієпископ Ігор. Він хлопцям розповідав про українську церковну традицію вшанування Миколи Чудотворця, чому так багато по всій нашій країні, зокрема і на Слобожанщині, у Харкові, храмів називали на честь цього святого. І по спільній молитві Владика поблагословив хлопців і роздав їм іконки і молитовники.

Нехай Господь нашими молитвами береже всіх захисників землі української.

МИ Ж БО ОДНОГО РОДУ

Пішли з політруком військової частини шукати зручне місце для майбутнього концерту. Розговорились.

Він: «Я з Балаклійщини».

Я: «Ух ти! А в нас владика Ігор з самої Балаклеї».

Він: «А я з Вербівки. Там ще поет знаменитий народився. Наша гордість».

Я: «Анатолій Антонович Перерва?»

Він: «Ага. Ви звідки знаєте?»

Я: «Ну, так ми разом у Літмузеї більше двадцяти років пропрацювали. Я, між іншим, його хрещена мати. Владика Ігор його хрестив. А.Перерва у Харкові скільки б не жив – тільки й чекав суботи, щоб у Вербівку чкурнути. У нього і вірш про це є. «Додому» називається. Читаю…

Передостання – «Площа Повстання»,
Далі «Левада» й «Холодна гора».
Далі пишіть нам «до запитання».
Скоро зупинка. Виходить пора.
А пасажири збились, як вівці.
Не поспішайте – вийдете всі!
Спершу – Вербівка, потім – Савинці...
Брате, а мо' на небеснім таксі?

Він: «От бачите. А мій дядько у Вербівській школі стенд про нього зробив. Там цей вірш теж є.»

Я: «Виходить, ми з Вами майже родичі».

Він: «Так і є. Ми, українці, якщо копнути, усі з одного роду. Але тут, хоч природа, краєвиди дуже красиві, мені все рівно додому хочеться. Села навколо російські. З місцевими нам трохи в напряг… Інша ментальність. Вони, між іншим, і близьких своїх не так, як у нас, ховають. Не на цвинтарі… От пішли, покажу».

В ярузі серед високої трави і різноцвіття політрук підвів мене до двох старих дерев'яних спорохнявілих хрестів, один з яких аж до перекладини пішов у землю. Трохи нижче, серед здичавілого яблуневого саду теж було могил п'ять-шість. Дві могили не так давно хтось прибирав. Металеві хрести й огрожі пофарбовані у синій колір, у землю встромлені пластмасові квіти. На одному хресті є фото жінки, зазначені роки життя (1921–1997). Огорожі, на відміну від української прямокутної традиції, закруглені, схожі на корито із насипаною в нього землею. Поряд із ними чотири, ніяк не впорядковані, могильних насипи. І при цьому ніде й натяку, що тут колись хтось жив… Ні слідів від фундаменту, ні якихось хатніх атрибутів. Дивно, одне слово.

Що ж до людей з найближчих сіл – похмурі, неговіркі, замкнені. Тому одне з головних завдань наших харківських артистів, які приїдуть з концертом у ці частини, буде у тому, щоб цей лід у ставленні до наших військовиків розтопити. Обов'язково запросимо на концерт селян! Щоб хоч з водою у наших бійців проблем не було… І взагалі…

А стосовно харчів, варення з печеньками – це вже наша, небайдужих харків'ян, турбота. Ми ж бо одного роду…

SOS

ДОПОМОЖЕМО НАШИМ ВІЙСЬКОВИКАМ!

Уже десять днів на дорозі між Слав'янськом та Харківською областю, за 4 кілометри від гори Карачун, під Балбасівкою, стоїть блокпост: 27 хлопців – даїшників привезли зі Львова, 100 – із Золочівського Навчального центру ВВ. Дорога, чисте поле, три сухих деревця у посадці. Ані наметів не мають, ані змінної білизни. Сухі пайки їм скидають з «вертушки». З водою – проблема. Бабці, яка їм дозволила набрати води з колодязя, спалили хату. Харчуванням і допомогою хлопцям займається Харківський Євромайдан SOS.

Список потреб: ППС – форма камуфляж – 27 шт. (розміри по телефону); берці – 27 шт., 1 душ, 1 рукомийник. ВВ – 20 наметів одномісних, 20 каріматів, 20 спальників. Натовські перев'язочні пакети і жгути, 20 літрів тосола, спиртовки, сухий спирт, берці – 50 шт., футболки – 20 шт., камуфляж – 50 шт., розгрузки – 50 шт., 45 – налбуфин.

Тел. (095)562-70-42 Неля; картка Приватбанку: 5167 9872 0604 9120 Кабанова Олена Вікторівна.

ДІЖДЕМОСЬ...

Перший раз у житті пошкодувала, що «брудна російська брехня» (вислів із вчорашньої стрічки новин на 5-му національному каналі) не виявилась чистою українською правдою. Маю на увазі повідомлення на російському ТБ про перемогу із значним відривом над іншими кандидатами у Президенти Дмитра Яроша. Але все одно, думаю, момент здійснення кремлівських нічних кошмарів не за горами. І буде нарешті обрано справжнього українського Президента, під проводом якого остаточно знищиться їхнє московсько-імперське кубло.

Була на виборах довіреною особою кандидата в Президенти Дмитра Яроша по 171 округу Київського району Харкова. Об'їздили з донькою дільниці в центрі міста. Заходжу, вітаюсь із присутніми «Слава Україні!» (хто як реагує, але без агресії), реєструюсь. Пропонують пройтися подивитись, що все в порядку, – чинно і спокійно.

В комісіях, відзначила для себе, працює багато молоді, та й біля урн фоткалися дівчата і хлопці в національному вбранні. Взагалі, що може бути приємніше, ніж дивитись, як підкочується під центрову школу-дільницю білий лендровер, з нього виходить у стильній, з українським орнаментом сукні, струнка красуня і йде голосувати за… Ну, за кого ще може голосувати красуня? Звісно, за Яроша!

Власне, у мене склалося враження, що ці вибори були переломними. По-перше, не було напливу есесерівських людей. Це через те, можливо, що їхній червоний кумир зійшов з дистанції. А по-друге, колоради запутінські теж не голосували. Тому й на дільницях в цілому було спокійно. Я от навіть подумала: чи не можна було б на законодавчому рівні обмежити антиукраїнський елемент у здійсненні громадянських прав… Вони ж хочуть залишатися на нашій землі, але бути громадянами іншої держави, то нехай в тій державі і голосують, а не в нашій.

А тим часом спека, помножена на відсутність екстріму, навіювала сон, і моя Ірина, яка була за кермом, захотіла додому. Питаю в голови комісії на Громадянській: «Чи не знає ви якоїсь проблемної дільниці, де можуть бути порушення, щоб туди зараз мотнутись». І саме цікаве, що він назвав мені школу на Салтівці тої ж хвилини, коли й потелефонували хлопці з команди Яроша і сказали, що в тій самій школі на дільницю з ОВК принесли о 16.00 і в наказовому порядку примусили комісію взяти до використання 500 бюлетенів. Спостерігачі помітили це кричуще неподобство. Неприємну ситуацію хотіли зам'яти – приїжджали для цього якісь важні персони. Пікантність в тому, що голова ОВК – людина нібито від Петра Олексійовича. Але Dura lex, sed lex, як кажуть, і ми склали по факту відповідні акти і скарги. Поки між сторонами конфлікту йшли жваві обговорення, зупинилась біля нас якась затята старша жіночка з палкою у капелюсі і голосно вимагала учительку з комісії пояснити їй: «Звідки взагалі цей Ярош взявся і чому в школу пустили його бандитів». Та, печально і втомлено подивившись мимо неї в даль, показала їй напрямок, промовивши: «Підіть про це краще спитайте у своїх онуків…» А я ще подумки додала: «У тих онуків, в кому прокидається сьогодні героїчний дух минулого, дух княжої і козацької доби, Шевченка, Міхновського, дух УПА, Стецька і Бандери…»

Сторінку підготувала Ольга РІЗНИЧЕНКО

 ГАРЯЧА ТОЧКА

ДОНБАСУ ПОТРІБЕН НАДЗВИЧАЙНИЙ СТАН

Марія ОЛІЙНИК

Вибори в Україні відбулись. У тому числі, на Луганщині та Донеччині – попри колосальну роботу «ЛНР» та «ДНР» по їх зриву. Результатом стало те, що українці вибрали західний курс розвитку. Адже за даними попереднього підрахунку 80 відсотків голосів виборців отримали перші чотири кандидати в президенти України, а саме: П.Порошенко, Ю.Тимошенко, О.Ляшко, А.Гриценко, які орієнтовані на вступ до ЄС, а не МС. Таким чином, помер путінський міф про розкол України на україномовну «бендеровщину» та російськомовну «Новоросію»! Адже вперше в історії України її Президент обраний голосами всієї України, причому в усіх виборчих округах України Петро Порошенко – на першому місці!

Той факт, що кандидат від Сходу України Тігіпко отримав тільки 5 відсотків, а пропутінський кандидат Добкін – 2,1, свідчить про те, що проекти Путіна з розчленування України та її інтеграцію в МС зазнали поразки!

Вибори показали, що Україна є АНТИПУТІНСЬКА. І рухається до західного цивілізованого світу, а не в московське ярмо. Всі верещання путінських пропагандонів, що Україна – це країна фашистів, «бендеровців», правосєків, лопнули, як мильна бульбашка.

Українці в усіх куточках проявили громадянський патріотизм, і 25 травня стало початком нового курсу в розвитку України.

Відбулись вибори і на Донеччині та Луганщині – попри залякування, викрадення, побиття членів ОВК, ДВК, керівників обласних та окружних штабів, офіційних представників ворожих до «ДНР» кандидатів у Президенти України. Не могло бути й мови про розповсюдження якоїсь агітаційної літератури чи листівок. Такі спроби негайно зупинялись за допомогою фізичної сили бойовиків так званої «ДНР». Адже керівництво «ДНР» відмінило вибори на своїй території. За весь цей час у моїй поштовій скриньці були тільки агітаційні матеріали т.зв. Донецької народної республіки та звернення карального батальйону «Восток». Керівників підприємств, де розташовувались виборчі комісії, озброєні бойовики попередили, що їх розстріляють, а приміщення спалять. Бойовики показували «Постанову кабінету міністрів ДНР» про те, що вибори на її території незаконні. Бойовики нападали на приміщення ОВК та ДВК, опечатували їх, викрадали техніку та нищили документацію.

Не дивлячись на це, частково, у восьми виборчих округах із 22-х вибори на Донеччині таки відбулись.Члени цих комісій вийшли на роботу з великим ризиком для себе, як справжні герої. Таким чином на виборах Президента України на Донеччині терористи позбавили права голосу 81,8 відсотка виборців від загальної кількості виборців, що складає 2 мільйони виборців. Сподіваюсь, що цей злочин з часом буде розслідувано, його організатори – покарані.

Замість виборів, десять днів підряд по радіо і телебаченню «Республіка» донеччан запрошували прийти 25 травня на площу Леніна сказати своє слово «київській хунті», визнати «ДНР». У результаті прийшло аж… 2 тисячі мітингуючих. «Правий сектор, бендеровци, Киевская хухта хотят уничтожить свободний Донбасс за то, что мы трудяги, а они нет…» – голос з трибуни. Нарешті звучить заклик лідера «Донецької народної республіки» Володимира Маковича піти до Рената Ахметова «в гості», і близько тисячі мітингуючих на чолі з озброєними автоматами бойовиками вирушили до резиденції «Люкс» Ахметова в районі ботанічного саду. Замість Ахметова до них вийшов голова комісії з питань законності Донецької облради Володимир Генсицький, який впустив всередину авто з прем'єр-міністром т.зв. ДНР Олександром Бородаєм разом з колишнім начальником Головного управління МВС України в Донецькій області Миколою Куп'янським для переговорів. Натовп у цей час верещав: «Ахметов – ворог народу!», «Ворота відкривай!», «Ми прийшли брати своє», «Екскурсія!», адже на офіційному сайті «ДНР» розміщена постанова про відкриття кримінальної справи проти Ріната Ахметова за двома статтями – за несплату податків і за спробу повалення влади.

Після завершення переговорів прем'єр-міністр «ДНР» Олександр Бородай розповів наступне. «Ми вели переговори з людьми, дуже близькими до Ахметова, оскільки самого Ахметова зараз у Донецьку немає. Наші вимоги викладені дуже чітко. Нам пообіцяли передати наші вимоги Ахметову. І ми будемо чекати результатів цих переговорів найближчим часом. Відповідь від Ахметова ми чекаємо сьогодні ввечері, в крайньому випадку – завтра. В залежності від результатів, буде прийнято рішення щодо майна Ахметова. Я чув, ви кричали, що Ахметов – це ворог. Є різні олігархи. Ось Коломойський – це ворог, і з ним розмов бути не може. З Ахметовим поки переговори можливі, оскільки він дещо зробив для Донецька. І Майдан він не організовував, і по «Беркуту» не стріляв. Тому поки що ведемо з ним переговори. А от якщо він відмовиться, тоді буде інша реакція», – пообіцяв Олександр Бородай. Потім чеченці з батальону «Восток» та «мирні» мітингувальники повернулися на площу Леніна, де влаштували салют з приводу загибелі деяких своїх членів. На цей час на площі залишилось десь 300 осіб.

Кадировці. В Чеченії їх називають нацподонками

Зразу після виборів, після того, як Порошенко заявив, що перший свій візит планує в Донецьк, такий собі Денис Пушилін, так званий голова Верховної Ради самопроголошеної ДНР, заявив: «Это хорошо, что Президент Украины нанесет первый визит в соседнюю республику. Мы готовы провести с ним переговоры, но только после того, как он объявит о капитуляции Украины.»

Без коментарів…

А в цей час терористи «ДНР» розкололися на декілька республік, які слабо координуються між собою. Розкол стався через цілі та джерела фінансування.

«Російську» групу «ДНР» представляють російський політтехнолог і «прем'єр» «ДНР» москвич Олександр Бородай та глава «Верховної ради» Денис Пушилін.

Другу групу «ДНР», яка вважає себе слов'янською, координує диверсант та працівник російських спецслужб Ігор Гіркін на прізвисько «Стрєлков», а так званий «народний мер» Слов'янська В'ячеслав Пономарьов виконує адміністративні функції. Вони співпрацюють з угрупуванням Бородая, але не визнають їх і називають самозванцями.

Третя «ДНР» є альтернативною, і її очолюють донецький політтехнолог Роман Лягін і Володимир Макович, які нібито є наближеними до Партії регіонів.

Ще один лідер терористів, Павло Губарєв має свій напрямок, створивши так звану «Новоросію». Він вступає в конфлікт з народним депутатом від Партії регіонів Олегом Царьовим, який теж вважає себе керівником «Новоросії», але називає це об'єднання «Юго-Восток». Нагадаємо, 22 травня «народний губернатор» так званої Донецької республіки Павло Губарєв провів установчий з'їзд громадсько-політичного руху «Партия Новороссия», головний офіс якої буде в Донецьку.

25 травня прес-служба самопроголошеної «Луганської народної республіки» заявила, що представники «ДНР» і «ЛНР» підписали декларацію про створення ще одного утворення – «Союзу Народних республік».

21 травня вийшло перше число газети «Новороссия» цього руху. Основні статті, крім Губарєва та Гіркіна (Стрелкова), – Олександра Дугіна – лідера «Евроазийского движения», Олександра Чаленка та Владіміра Корнілова.

Так що весь час щось нове утворюється, потім воно з чимось об'єднується, вже й не сила порахувати, скільки насправді цих утворень. Кажуть, що є уже 15 бандугрупувань. Ще декілька місяців тому донецька влада, виступаючи на мітингах разом з деякими міністрами «ДНР», заявляла, що боїться «бендеровцев». Позаварювали двері та вікна в приміщенні Донецької ОДА, захищаючись від західноукраїнських «захватчиков». Насправді приміщення облради та ОДА захопили «кадировці». Весь світ бачить, що Росія веде в Україні неоголошену війну, а наші міська та обласна ради, які складаються з членів Партії регіонів, твердять, що це мирні протестувальники або «ополченці», яких «надо услышать» і задовольнити їхні вимоги по децентралізації. Насправді ця децентралізація потрібна «хозяєвам Донбасу», а не російським бойовикам та криміналітету, який сидить з 6 квітня на одинадцяти поверхах Донецької ОДА і каже, що на кожному поверсі вже діє своя республіка. Ніякої децентралізації!!! Навпаки, сьогодні на Донбасі потрібна найжорсткіша централізація. Треба негайно, хоч і запізно, локалізувати дії терористів. Негайно звільнити приміщення Донецької ОДА та облради, яке сіяє на всіх 11-ти поверхах вогнями і навіть з підсвіткою ЗА КОШТИ ДЕРЖАВНОГО ТА МІСЦЕВОГО БЮДЖЕТУ. Слід негайно звільнити приміщення Донецької облдержтелерадіокампанії, яку 27 квітня захопили параноїдальні найманці і бандити терористичної організації «ДНР», замінили директора, відімкнули передачі з Києва і замість них увімкнули російські канали та організували на її базі телерадіо «Республіка». ВСЕ ЦЕ ФІНАНСУЄТЬСЯ З ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ!!! Треба ввести надзвичайний стан! Треба перестати слухати представників тих донбаських «еліт», які однією рукою підтримують і фінансують терористів, а другою нібито підтримують Україну. Але недоговорюють, яку саме Україну. Потрібно негайно змінити голову Донецької ОДА разом із силовим блоком, який нам до останнього дня обіцяв, що забезпечить голосування. За три місяці його головування вже можна було зробити висновки про якість його роботи: на Донеччині влади немає. Є мери-зрадники, які зробили все, щоб референдум 11 травня відбувся, а вибори 25 травня не відбулись, є міліціонери з колорадськими стрічками, є СБУ, яке добровільно здало зброю, приміщення, майно терористам. Склалась абсурдна ситуація: територію Донецької області в повній мірі контролюють терористи «ДНР», а фінансування їхньої злочинної діяльності забезпечується з державного та місцевого бюджету!

І є місяць діяльності АТО, в результаті операцій якої жодного міста не звільнено, жодного захопленого приміщення – також, озброєні банди орудують всюди, де їм заманеться, грабують усіх, кого захочеться. Вже 27 травня розташувались в захопленій ними школі! Потрапили в оточення під Волновахою українці – 17 військових убито, потрапили в оточення в Карлівці – 5 бійців самооборони загинули. Через кордон безперешкодно проїжджає поповнення: російські війська зі зброєю і технікою. Моторошно і страшно. В підвалах СБУ в Слов'янську, в Донецьку, Горлівці – сотні дві полонених. Зокрема, захоплені перед виборами Президента України учасники виборчого процесу, волонтери, журналісти і просто мешканці, яких запідозрили у співпраці з Правим сектором, або ті, хто виступає за єдину Україну.

Тисячі біженців з Донеччини, яких ніхто не бачить і які самотужки дають собі раду поза межами небезпечної для життя області.

Чекаємо на зміни. Вселяє надію активізація АТО. Спробуємо дочекатися кінця махновщини, миру і спокою на Донбасі та у всій Україні.

Слава Україні!

 ЖАХ!

У Горлівці терористи стратили міліціонерів за «порушення присяги ДНР»

У Горлівці, у присутності особового складу, були публічно страчені начальник кримінальної міліції Калінінського району міста Роман Бабюк і начальник карного розшуку цього ж району Дмитро Крикунов.

«Страта відбулася в 11.30 на території Горлівського ВБОЗу. Наказ зачитав колишній командир батальйону ППС Шульженко. Привели вирок у виконання терорист Безлер і його команда», – повідомляє «ОстроВ». За словами очевидців, міліціонерам одягли мішки на голову, і розстріляли. Причиною страти терористи назвали «порушення присяги ДНР».

Як повідомляв НБН, 26 травня «військово-польовий трибунал» самопроголошеної «Донецької народної республіки» почав засуджувати до смертної кари своїх же бойовиків, підозрюваних у мародерстві, викраденні людей і за відхід із бойових позицій. Відповідний наказ «командувача ополчення ДНР» Ігоря Стрєлкова (псевдонім «Стрілець») був зачитаний на мітингу в Слов'янську (Донецька область).

ПОГЛЯД

КАПІТУЛЯНТСЬКІ НАСТРОЇ ВЛАДИ

Ігор ЛОСЕВ

Чинній владі дорікають нерішучістю, постійними тактичними й стратегічними спізненнями. Однак тут ідеться не про психологічні риси Турчинова, Яценюка та інших, а про певну концептуальність, несумісну з воєнною ситуацією, в якій нині перебуває Україна.

Нинішні політичні діячі – носії засад і настанов корумпованої української політики, якою вона є протягом останніх 20 років: залаштункові домовленості, користливі компроміси, тактичні зради й здачі, перехід на бік іншої коаліції тощо. Ніколи ця політика не передбачала боротьби не на життя, а на смерть, коли не можна домовитися, а можна або перемогти, або загинути. Тому політичні діячі такого штибу не здатні тримати удар, протистояти шаленому політично-інформаційному тиску, раціонально ставитися до пропагандистських спецоперацій супротивника, відкидати шантаж і вперто робити своє.

Усі ці особливості яскраво проявляються в нинішній антитерористичній операції в Луганській і Донецькій областях. Коли тепер кремлівська агентура у Верховній Раді одноголосно вимагає припинити АТО, влада, незважаючи на очевидну сутність таких волань, помітно вагається, демонструючи невпевненість і надихаючи нею деструктивні сили. Адже «кремлівці» з числа регіоналів і комуністів чудово розуміють, що озброєні Москвою терористи й диверсанти аж ніяк не є «мирним населенням, яке має іншу думку».

Припинення АТО не змусить їх скласти зброю, а тільки дасть змогу відпочити, перегрупуватися, отримати нові бойові ресурси з Російської Федерації і розпочати посилений наступ на Україну. Керівництво держави не може цього не розуміти, проте чомусь ведеться на нахабно-лицемірні істерики ПР і КПУ, які своєю публічною позицією наочно засвідчили, що перебувають насправді в одному політичному човні з терористами, диверсантами й сепаратистами.

У Києві ще наївно вважають, що «контрольний пакет» подій на Донбасі в руках Ахметова, Єфремова та інших, однак це вже не так. Тамтешні олігархи грали з промосковськими настроями у своєму регіоні й зрештою догралися, втративши цей «пакет» на користь Кремля. Фактично сьогодні на Донбасі відбувається війна РФ проти України руками і російських спецпідрозділів, і тамтешньої промосковської п'ятої колони. Місцеві олігархи лише активно вдають, що все залежить від них, і заповзято торгуються, вимагаючи «почути Донбас», себто їх. Рінат Ахметов уже не є неподільним володарем регіону, тепер йому треба частково поступитися владою з польовими командирами, якими дистанційно керує Кремль.

Якщо київська влада капітулює перед тими олігархами, це зовсім не гарантує стабілізації регіону. Кажуть, що й тривале вичікування офіційного Києва з АТО було пов'язане із надіями домовитися з Ахметовим.

Але чомусь ніхто не прагне домовитися і діяти спільно з проукраїнською більшістю (за всіма опитуваннями, понад 70 відсотків населення) Донбасу, якій необхідно допомагати, у разі потреби озброїти, надавши таким чином можливість захистити себе від терористів і диверсантів. Вести переговори з антиукраїнськими силами та ігнорувати проукраїнські – це дуже прикра традиція не лише нинішньої центральної влади.

Терористів підтримує меншість жителів Донбасу, а активно, зі зброєю, – взагалі мізерний відсоток. Інша річ, що з ними інтенсивно працює Москва, забезпечуючи всю необхідну підтримку, а Київ інертно ставиться до своєї більшості. Саме тому меншість виявляється сильнішою від більшості. Або, як пишуть деякі українські інтелектуали, є «пасіонарною». У Донецьку й Луганську тисячі неозброєних людей, стаючи жертвами звірячого побиття, не раз виходили на демонстрації в ім'я єдиної соборної України. Яка вже може бути більша «пасіонарність»? Її немає у чинній владі в Києві, й це головна проблема.

А таку антиукраїнську меншість, як на Донбасі (15–20 відсотків населення), Москва знайде в переважній частині областей України. Чи не означає це, що нам доведеться здати все, крім Галичини, де українофобів не більше ніж 5 відсотків жителів? Однак на що тоді може розраховувати влада, якщо підтримка навіть 70 відсотків населення не видається їй комфортною?

Те, що зараз відбувається на Сході, є розплатою за здачу Криму без єдиного патрона. Якби Путін мав бодай якісь проблеми на півострові, він замислився б щодо небезпек подальшої експансії, а поки що його страшенно надихає легкий і дешевий кримський успіх.

Як сказав російський історик-емігрант Юрій Фельштінскій: «Події у Східній Україні – безпосередній результат здачі Криму без бою. Кримська капітуляція – це державна зрада, яку, впевнений, український уряд ще розслідуватиме. Якби Україна відстоювала Крим зі зброєю в руках, він усе одно відійшов би до Росії… Але «повстання» у Східній Україні не почалися б».

Капітуляція стала заохоченням для агресора, і розпочався ефект доміно. Про наслідки втрати АРК для України автор писав ще на початку 1990-х років. Але хто все те читав? А тепер усе відбувається за давно відомою схемою аж до заяви угорського прем'єра Орбана про особливі права угорців Закарпаття. І не факт, що Орбан залишиться самотнім у таких вимогах.

Віддати Донбас – означає заохотити Путіна перенести донбаський сценарій на терени Харківської, Одеської, Миколаївської областей, а далі скрізь. Хіба на тих землях Москва не знайде необхідної кількості бомжів, наркоманів, алкоголіків, вуличних хуліганів та ідейних українофобів, щоб дати їм $500 та автомат? А кадрові офіцери ГРУ, СЗР і ФСБ усе це організують і структурують. Відповідна кількість згаданої вище публіки знайдеться і в Києві.

Антиукраїнські сили є в усіх регіонах України, тому їх важко поділити на «чисті» й «нечисті». Багато залежить від спроможності керівництва держави. Найстрашнішим для нашої країни є капітулянтство влади і, що вельми прикро, певної частини україномовної інтелігенції, яка вже давно плекає ідею здачі РФ (сподіваючись відкупитися від російського імперіалізму) «неповноцінних» регіонів.

Дехто навіть висуває план побудувати на західному кордоні Донецької та Луганської областей могутній прикордонний мур за прикладом Ізраїлю і палестинців. Панове, подивіться на мапу. Та й усілякі гіркіни-стрєлкови проривайтимуться на «благополучні» терени через Полтавщину, Чернігівщину, Сумщину. Там також мур будувати? Однак тоді вже треба орієнтуватися не на крихітний Ізраїль, а на Стародавній Китай із його Великим муром. Ось вона, малоросійсько-хутірська ментальність із непохитною вірою в можливість від усіх бід життя відсидітися на рідному хуторі, відділитися, відгородитися від негараздів замість подолати їх. Бо дуже хочеться мати все те, що мають інші народи, але без боротьби.

Проте краще воювати на Донбасі, ніж у Києві. Путін не зупиниться, хоч би як мріяли капітулянти задовольнити його «неправильними» територіями. Сьогодні Україна веде відкладену в 1991 році війну за незалежність, а тут, як сказав давньогрецький учений Александрові Македонському: «Немає царських шляхів у геометрії».

Путін не відмовиться від запропонованої капітулянтами «тактики салямі», відрізаючи від України території шматками. Це тільки посилює апетит. Віддали Крим – Україні стало легше? Віддадуть Донбас – стане легше? Ні. Кремль переконається в тому, що українці – нація капітулянтів (Гітлер після здачі йому Судетської області Чехії назвав чехів «нацією симулянтів» і невдовзі вступив у Прагу), і піде до кінця, надихнувшись легкими перемогами.

Усе це типові вияви описаного Євгеном Маланюком малоросійства, схильності капітулювати ще до початку бою. Той «тренд» добре відчувають члени прокремлівських угруповань на Печерських пагорбах Києва і тому влаштовують жахливі істерики, розраховані на слабку нервову систему урядових капітулянтів, вимагаючи припинити АТО, вивести війська, розформувати Національну гвардію тощо. Мабуть, антитерористична операція стає ефективною, якщо така реакція москвофілів... Прикметно, що ПР і КПУ не порушують питання про виведення з України російських спецпідрозділів, роззброєння і розформування промосковських терористів. А якби й порушували, то хто їх у тому середовищі послухав? Там мають своє начальство за межами України.

На верхівці влади повинні розуміти, що капітулянтство несумісне з перемогою. Ним нічого не можна виграти, лише програти. Українська політика, як повітря, потребує державних діячів, позбавлених вірусу капітулянтства, здатних дивитися у вічі страшній правді та не ховати голову в пісок. Діячів, які не боялися б українського народу, як нинішнє керівництво, не даючи йому можливості самостійно захищати свою країну, побоюючись, що той народ не дуже й любить цю владу і може попросити її поступитися місцем іншим силам та особам.

Український тиждень, №21

ВІТАННЯ

Світове українство – з найкращими побажаннями

Порошенкові Петру Олексійовичу

Шановний Петре Олексійовичу!

Українська Всесвітня Координаційна Рада вітає Вас із обранням на посаду Президента України.

Те, що виборці визначилися з кандидатурою на посаду Президента вже в першому турі, є свідченням високої довіри до Вас українських громадян і величезної відповідальності, що лягає на Ваші плечі в умовах відкритої агресії супроти нашої Батьківщини.

Ця перемога, здобута у надзвичайно скрутний для України час, надихає мільйони українців і в Україні, і за кордоном, сподіваннями на встановлення миру й безпеки на наших землях, неподільності й цілісності наших територій, справедливості й законності у суспільстві, економічного зростання.

Українська Всесвітня Координаційна Рада, яка координує діяльність українських громад у більш як 40 країнах світу, висловлює Вам цілковиту підтримку у праці на посаді Президента України.

Впевнені, що поряд з іншими актуальними питаннями внутрішньої та зовнішньої політики, які вимагають нагального вирішення, у своїй діяльності Ви приділятимете належну увагу питанням закордонного українства, української трудової міграції, ініціюватимете зміни до виборчого законодавства щодо повноцінної реалізації виборчих прав громадян України за кордоном.

Багатогодинне очікування в чергах до виборчих дільниць, що розміщувалися в українських посольствах та консульствах, сотні кілометрів, які довелося подолати, щоб добратись до місця голосування, не перешкодили закордонним виборцям продемонструвати явку вдвічі вищу, ніж під час попередніх виборів, та віддати 65 відсотків голосів за Вашу кандидатуру в закордонному виборчому окрузі.

Сотні представників української діаспори, що в статусі міжнародних спостерігачів по всій Україні, включно з Донбасом, забезпечували демократичність і прозорість позачергових виборів Президента України 25 травня ц.р., – це лише невелика частина того, як проявило себе закордонне українство в день виборів.

Віримо, що спільними зусиллями українців в Україні та за кордоном ми зможемо забезпечити прагнення жити по-новому: вільно, демократично і гідно.

Успіхів Вам у роботі на найвищій і найвідповідальнішій посаді в державі.

З повагою
Михайло РАТУШНИЙ,
Голова Української Всесвітньої Координаційої Ради
27. 05. 2014 р.

ВЛАДА

Коломойський просить говорити в ОДА українською

В.о. заступника Дніпропетровської ОДА Святослав Олійник розповів, що губернатор Дніпропетровщини Ігор Коломойський попросив спілкуватися в адміністрації українською. Про це він написав на своїй сторінці у Facebook.

«Губернатор Дніпропетровської області домовився з україномовною частиною свого оточення про те, щоб ті, хто може вільно розмовляти українською, говорили в ОДА українською мовою. Особливо з ним», – написав Олійник.

За його словами, Коломойський також працює над збільшенням свого словникового запасу і часто запитує про правильну вимову та значення українських слів, повідомляє УНН.

ДО 200-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ПОЛЯКИ ПЕРШИМИ НЕСЛИ ЙОГО СЛОВО В ЄВРОПУ

Найбільшим супротивником Москви буде Україна, якій треба допомогти здобути цілковиту Незалежність.
Йозеф Лободовскі „Wrócimy”1940, (1)

Треба проникнути в ситуацію часу
св. Антоній Ант.

Ю. Лободовскі не лише зрозумів ситуацію часу, але умів зробити висновки, що треба робити в наш час, пізнавши час Тараса Шевченка. А час Шевченка – то, по-перше, Російська імперія в зеніті своєї кріпосної системи. Ніколай Карамзін (2), знаний російський політик і письменник, писав «Для сталості держави краще закріпачити народ, ніж дати йому волю в невластивому часі».

По-друге, Польща і Україна були окуповані. Польські повстання зазнали поразки, і тисячі поляків – учасників повстань і їхні родини опинилися в Росії, на засланні за Уралом, або в розсіянні по всіх містах імперії. Були це люди переважно шляхетського походження, отже, освічені і політично вироблені. І в більшості з правом т.зв. вислуги (3). А Україна була обезголовлена.

В Україні настала «українська ніч». І у цю ніч появився Тарас Шевченко – речник вільної, закріпаченої України і людства взагалі. (Російський письменник напише пізніше, що Україні потрібно було всього п'ять років, щоб дати світові двох геніїв – Миколу Гоголя і Тараса Шевченка).

Учасники польських повстань, які розбрелись по всій імперії, повсюдно зустрічалися з українцями, і Тарас Шевченко був одним із них. А Шевченко був незаперечним, як згадувалось, речником України і всіх поневолених Росією народів. Був політично-моральним авторитетом. Мацєй Мостовскі (4), повстанець 1831 року, писав, що «одна-єдина людина, яку я люблю і шаную, – Тарас Шевченко».

Кілька років тому я ширше описав тодішні польсько-українські взаємини, у цій статті подаю кілька мало знаних документів, як сприймала Т.Шевченка московська полонія. В листі до оргкомітету по відзначенню 95-ліття Шевченка читаємо:

«…Польська секція товариства слов'янської культури у Москві приєднується до почуттів та думок, що прозвучали у зверненні нашого товариства. Хочемо зазначити, що Україна, як найбільш поетичний рай у слов'янській родині, надихнула і корифеїв, і реформаторів польської поезії, завдячуючи яким краса, сила та міць Тараса Шевченка для нас, поляків, є, можливо, найбільш зрозумілою та близькою.

Віримо, що теперішні святкування слід оцінювати не тільки як світове визнання генія Шевченка, а й визнання українського народу та належного йому місця не тільки у слов'янській, а й у світовій культурі.»

А «Польський дім у Москві» писав:

«Пятдесят лет прошло с тех пор, как не стало Вашего бессмертного Тараса Шевченка. Но в ту минуту, когда остановилась навсегда жизнь тела, – началась вечная жизнь его духа. И с той поры с каждым годом растет слава украинского баяна, а чудесные его песни, в которых нашло место волновавшие украинскую душу с каждым годом все шире и громче разносятся по всей Украине».

Чому згадую тут про поляків?

По-перше, треба віддати належне історичній правді, адже то поляки були першими біографами Т.Шевченка, першими несли його слово в Європу. (Згадаймо тут і біографічний твір Єжи Єнджеєвіча «Українські ночі або родовід генія» 1966 р.).

По-друге, Росія, розправившись з Україною у XVIII-XIX ст., почала в окупованій Польщі впроваджувати подібні «реформи», як раніше в Україні. Після розгрому листопадового повстання, цар Росії і король Польщі, в 1832 році надав Королівству Польському (КП) т.зв. Статут про «Зближення та нерозривні зв'язки з Росією»

Об'єднуючи ПК з Росією, цар «милостиво» зарядив:

– 20 млн. рублів контрибуції,
– утримування російських військ в КР,
– зміна конституії КР,
– ліквідація WP у Сеймі,
– ліквідація університету і TPNauk,
– реституція намісництва,
– введення Адміністративної ради,
– ліквідація університету в Вільно та ліцею у Кременці,
– створення Цитаделі у Варшаві.

А прибувши до Варшави 1835 року, заявив:

«Якщо будете впиратися у ваші фантазії про народну ідентичність, про незалежну Польщу, притягнете на себе неприємності. Побудував тут цитадель і присягаю, що за першої заворушки віддам наказ знищити місто».

Зрозуміло, що в такій ситуації творчість Тараса, а точніше – його вселюдські ідеали, які він виголосив, не могли оминути і польського визвольного руху тих часів. Тим більше, що він мав відвагу і говорив скрізь і завжди вселюдські ідеали, незважаючи на обставини, в яких йому доводилося жити.

Очевидно, всі народи Європи мали своїх великих письменників і поетів. Але, скажімо, хто так відважно засудив імперський колоніалізм як Шевченко в «Кавказі»? Хто так відважно засудив царизм, як Шевченко у «Сні» і в інших творах? Хто так чітко зобразив бачення світу, по суті філософсько-морального виміру, як Шевченко в словах:

«І буде син, і буде мати
І будуть люди на землі».

Або в поемі «Тризна»?

«Без малодушного докору
Пройти стежки життя тяжкого,
Змірять пропасті страстей,
Пізнать справді життя людей,
Прочитать їх чорнії сторінки,
Всі беззаконнії діла –
І зберегти політ орла
І серце чистої голубки – СЕ ЛЮДИНА!»

А нам, українцям, передав своє послання «І мертвим, і живим, і ненародженим...», як програму життя, яке також має загальнолюдський вимір.

Хто так, як Шевченко, зробив аналіз хижацького характеру московського імперіалізму, який, на жаль, не втратив своєї актуальності до нині?.

Шевченко досконало пізнав тодішню російську інтелектуально-політичну палітру, але й «глубінку». Тому міг зробити властиві висновки і прогнози.

Сам цар Росії, Ніколай І, так визначав свою державу: «Росія – держава не торговельна, не землеробська, а військова, і бути їй грозою світу».

Ось вона, політично-військова доктрина Росії, яку добре пізнав і розкрив світові Тарас Шевченко, бо військова держава, щоб існувати, мусить грабувати народ, мусить завойовувати інші народи і їхні землі, щоб грабувати їхнє багатство, що так яскраво змалював Шевченко в поемі «Кавказ» і інших творах.

Закінчити свої думки хочу словами поета Євгена Маланюка:

«Якщо в народу нема вождів,
Його вождями є поети».

У ті «українські ночі» власне Шевченко був нашим політичним та моральним вождем і зостається ним до нині. Його визначення московського імперіалізму не втратило, на жаль, актуальності й сьогодні.

Історичного значення Тараса Шевченка не можна визначити чисто літературними мірилами.

Іще треба зауважити, що частина польського політикуму і суспільства, пам'ятаючи про минуле, властиво оцінює сучасну ситуацію в Україні та робить властиві висновки та властиві заходи, які накреслив Ю. Лободовскі в 1940 році.

Степан СЕМЕНЮК

* 1685 р. – Москва захопила (купила) Митрополію Київську і всієї Русі.
* 1688 р. – Москва захопила, без повідомлення Київського митрополита, Києво-Печерську Лавру і друкарню.
* 1720 р. – Цар Петро І впровадив цензуру на українську церковну літературу.
* 1722 р. – Зліквідовано т.зв. Малоросійський Приказ.
* 1775 р. – Розгромлено Запорізьку Січ, а останнього Кошового Січі Петра Калнишевського запроторено в Соловецький льох.
* 1786 р. – Зліквідовано Малоросійську Колегію.
* 1802 р. – Зліквідовано т.зв. Малоросійське губернське правління.
* 1803р. – Священний Синод РПЦ заборонив будувати в Україні церкви в «малоросійському» стилі.
* 1847 р. – Розгромлено Кирило-Мефодійське Братство, першу політичну партію в Україні.

Примітки:
1/ Ю.Лободовскі – поет і письменник, автор „Złotej Hramoty.
2/. М. Карамзін – змосковщений татарин Кара-Мурза.
3/ «вислуга» – право на «оправдання» себе на службі цареві.
4/ Мацєй Мостовскі – повстанець 1831 року, штабс-капітан.

«І БУДЕ СИН, І БУДЕ МАТИ, І БУДУТЬ ЛЮДЕ НА ЗЕМЛІ»

Наталя КУЛІШ

Під такою назвою у Національному музеї літератури України відбулося святкування Дня Матері. Проект реалізували працівники Музею та Всеукраїнське товариство «Просвіта». Талановиті люди об'єдналися в любові до матері і з допомогою пісень та поезії відтворили її образ у трьох іпостасях – Матері Божої, Матері України і земної Матері.

Режисером свята виступив український диригент, композитор, заслужений працівник культури України, професор Петро Андрійчук. Ведучою дійства була поетеса, член НСЖ України Вікторія Рутковська.

Перед присутніми виступили хори «Княжа вольниця» Білогородського СБК Києво-Святошинського району (художній керівник Петро Андрійчук, професор КНУКіМ і концертмейстер Олександр Магаліс) та «Оболонь» (художній керівник Олександр Свердюк). Треба зауважити, що колективи нині концертували на безоплатній основі. Артисти «Княжої вольниці» виконали пісні «А льон цвіте» і «А мати ходить на курган». «Оболонські» хористи заспівали своїх «Налий, мамо, шклянку рому», «Тарасова мати» і «Матусю, зіронько, якби ж ти воскресла», їхній спів розчулив слухачів до сліз. Не менш талановито і весело виконали свій репертуар гурт «Розмай»: «Мамина яблуня» і «А я така, як мамка» (жартівлива). Звернення до матерів зробили і тріо бандуристок сестри Загрійчук (Віра, Надія і Любава), студентки ІІІ курсу КНУКіМ, котрі виконали пісні: «Спать не дають солов'ї» і «Пісню про мальви».

Солістка Національної філармонії України Тетяна Школьна під акомпанемент Віталія Марченка (племінника українського дисидента-правозахисника, літературознавця і перекладача Валерія Марченка) емоційно заспівала пісні «Сон-трава і «Ви наша молитва, мамо». А соліст народного ансамблю пісні і танцю України «Дарничанка», заслужений працівник культури України Григорій Гребініченко без інструментального супроводу адресував свої музичні твори, у першу чергу, до власної мами: «Дорога до мами» і «Заспівай мені, мамо». Студентка V курсу КНУКіМ Олена Гречко також заспівала дві пісні про маму.

З художнім словом виступили Дарина Горенко, учениця IV класу гімназії біотехнологій №177 (м. Києва), Дарія Зінченко, учениця VII класу Білогородської СШ №1 Києво-Святошинського району Київської області та учень XI класу СЗОШ № 67 (м.Київ) Іван Ремезовський.

Заключне слово виголосив до присутніх поет Петро Шульга, а відповідальний секретар «Просвіти», заслужений працівник освіти Микола Нестерчук вручив артистам подяки разом із подарунками – «Кобзарями» Шевченка.

Подякувала артистам за чудове свято заступник генерального директора з науково-освітньої роботи Музею Раїса Сенні-кова. «Нині у стінах найголовнішого літературного закладу України прозвучали твори пошанування найдорожчої кожному людини – мами – від колискової до поезії Шевченка, співця Матері України».

У холі Музею на поверсі, де відбувалася подія, тривала виставка робіт (народна лялька) майстрині з села Білогородка Києво-Святошинського району Надії Геворкян.

 НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ЧОРНОБИЛЬСЬКА АРКА ЗА 2 МІЛЬЯРДИ ЄВРО НЕ ВИРІШИТЬ УСІХ ПРОБЛЕМ

Наталка ПРУДКА

Перетворення об'єкту «Укриття» Чорнобильської АЕС в екологічно безпечну систему – це один з найпотужніших проектів, що реалізується в Україні. З року в рік його вартість лише зростає, терміни переносяться, а боротьба за участь в проекті, вартість якого за останні 6 років зросла втричі, лише загострюється.

«Вартість проекту найближчим часом може зрости щонайменше на EUR500 мільйонів. Для завершення будівництва нового безпечного конфайнменту (НБК) над 4-им блоком ЧАЕС країни-донори вже внесли в фонд «Укриття» EUR1,54 мільярда». Про це наприкінці квітня повідомив начальник управління ядерної безпеки Європейського банку реконструкції та розвитку (ЄБРР) Вінс Новак.

За його даними, «вже майже рік відомо (і про це повідомлені донори фонду «Укриття»), що для завершення будівництва НБК точно знадобиться додаткове фінансування. Зараз здійснюється детальний аналіз того, скільки саме потрібно додаткових коштів. Водночас заявлені раніше терміни виявилися нереалістичними, завершити роботу тепер планується 2017 року».

Для порівняння варто нагадати, що згідно з тендерною пропозицією, цей проект мав завершитися 31 березня 2012 року. А вартість контракту на «Проектування, будівництво, введення в експлуатацію НБК», укладеного 10.08.2007, становила майже EUR 313 млн плюс $140 млн.

Подібна доля спіткала й інші проекти на території ЧАЕС, що споруджуються за гранти міжнародного співтовариства Чорнобильський майданчик став своєрідним міжнародним полігоном для вчених, інженерів-проектувальників, будівельників, які вперше зіткнулися з проектом, реалізація якого здійснюється в зоні небезпечного для життя радіоопромінення.

Всі роботи фінансуються із Чорнобильського фонду «Укриття», який поповнюють 28 країн світового співтовариства (Австрія, Бельгія, Канада, Данія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Греція, Ірландія, Італія, Японія, Кувейт, Люксембург, Нідерланди, Норвегія, Польща, Росія, Іспанія, Швеція, Швейцарія, Великобританія, США, Ісландія, Ізраїль, Корея, Португалія, Словаччина, Словенія) плюс Україна (наш внесок збільшено до $104,163 млн).

Проте бізнес докладає чималі зусилля, щоб отримати доступ до проекту з гарантованим фінансуванням, до того ж, завжди в твердій валюті. Українські металурги отримують замовлення на виготовлення металоконструкцій вагою понад 30 тисяч тонн. Будівельники вкладуть 80 тисяч кубометрів бетону, збудують дах нового саркофагу площею 80 тисяч квадратних метрів і створять 16 життєво важливих систем. І це далеко не повний перелік того, на що можуть розраховувати українські виробники, адже в міжнародних проектах будівельні роботи виконують наші підрядники.

Безумовно, цей проект приносить суттєві дивіденди нашій державі. Але найбільші вигоди, як завжди, у корупціонерів, які розподіляють фінансові потоки. Ще на початку 2000-их серед учасників чорнобильського проекту ходили жарти на кшталт того, що вартість звичайної мишки до комп'ютера там коштувала приблизно стільки ж, скільки дорогий автомобіль. Багато хто збагатився на трагедії українського народу, але в цій статті мова не про хабарників, а про радіоактивну загрозу, яку потрібно ліквідувати.

ПІД САРКОФАГОМ – СМЕРТЕЛЬНІ ДОЗИ РАДІАЦІЇ

Минуло 28 років з того часу, як на 4-у енергоблоці ЧАЕС була повністю зруйнована активна зона реактора та ушкоджена більшість несучих конструкцій реакторної частини. А відтак навколишнє середовище почали бомбардувати радіонукліди, що містяться в опроміненому паливі. Всього за шість місяців ціною героїчних зусиль проектантів та будівельників збудували Саркофаг над реактором, аналогів якому не знала світова практика, – він розрахований на 30 років (до 2016-го), адже під дією радіації об'єкт руйнується.

Людство врятували від потужного опромінення, проте й досі найважчою спадщиною тієї трагедії залишаються зруйновані елементи реактора, залишки палива та радіоактивні відходи (РАВ), що містяться в об'єкті «Укриття».

Досі залишається невирішеною проблема ядерного палива під зруйнованим четвертим енергоблоком. Після вибуху ядерне паливо в розплавленому вигляді розлетілося в приміщенні станції.

На думку експертів, нині під саркофагом зберігається 180–200 тонн залишків урану, цезію, плутонію, що є потужним джерелом радіоактивного ураження. Там потужність гама-випромінювання перевищує 3400 рентген за годину, що не сумісно з життям (для людини вважається безпечним набрати за 70 років життя дозу до 35 бер (бер – це біологічний еквівалент рентгена). Якщо за певних умов в скупчення ядерних матеріалів потрапить вода, може розпочатися ланцюгова реакція.

Тобто ядерний вибух теоретично можливий. Щоб цього не сталося, над Саркофагом натягнуть новий саркофаг. Його будують за останнім словом техніки зусиллями міжнародної спільноти.

ЯК НАРОДИВСЯ ПРОЕКТ НОВОГО УКРИТТЯ

Наприкінці 1996 року, коли уряд України підписав Меморандум про взаєморозуміння між країнами «Великої сімки», Європейською Комісією про закриття ЧАЕС, відразу ж заснували Чорнобильський фонд «Укриття» (ЧФ). Мета фонду – акумулювати кошти міжнародної допомоги Україні щодо перетворення існуючого саркофагу в екологічно безпечну систему. Тоді ж було затверджено План заходів на об`єкті «Укриття» (SIP – ShelterImplementationPlan) вартістю $768 млн.

Розпорядником грантів країн-донорів став ЄБРР, діяльність фонду контролює Асамблея 28-ми країн-донорів (Росія приєдналася пізніше). Ціни росли, виникали непередбачені витрати, а тому акумульовані в фонді «Укриття» кошти на кінець 2013 року зросли до EUR1,54 мільярда.

Ухваленню плану SIP передувала низка робіт: ще в 1992 році, після ретельного вивчення стану об'єкта, з'явилася концепція поетапного перетворення «Укриття» в екологічно безпечну систему. Серед основних етапів – стабілізація, будівництво «Укриття-2», а також вилучення і розміщення в сховищах радіоактивних матеріалів, які знаходяться всередині об'єкта. Результатом цієї кропіткої роботи і став «План здійснення заходів на об'єкті «Укриття» (ПЗУ)», розроблений при взаємодії Європейської Комісії, України, США. Він був ухвалений у червні 1997 року на засіданні країн «Великої сімки».

Проектний термін Саркофага, збудованого 1986 року, добігає кінця, а будівництво нової Арки над існуючим об'єктом гальмується з причини дефіциту коштів. Всі сподівання на країни-донори, адже власних коштів в Україні бракує, а Чорнобильська станція – припинила заробляти вже понад 13 років тому.

Команду про зупинку останнього працюючого 3-го енергоблоку Чорнобильської АЕС на вимогу Заходу дав президент Леонід Кучма. Проте працівники ЧАЕС до останньої хвилини не вірили, що станцію таки зупинять, адже щороку модернізований за останнім словом техніки третій блок виробляв електроенергії на суму $300 млн.

Станцію зупинили 15 грудня 2000 року. З того часу Чорнобильська АЕС стала своєрідним міжнародним полігоном для створення невластивих їй раніше виробництв.

БЮДЖЕТНІ ІН'ЄКЦІЇ ЩОРОКУ ЗРОСТАЮТЬ

Рік у рік зростають і відрахування з нашої державної скарбниці для потреб ЧАЕС. Ухвалена у середині квітня постанова Кабінету Міністрів про використання коштів для підтримки у безпечному стані енергоблоків та об'єкта «Укриття» і здійснення заходів щодо підготовки до зняття з експлуатації ЧАЕС передбачає фінансові вливання на 2014 рік до понад 745 мільйонів гривень – це на 17 мільйонів більше, ніж 2013-го.

В.о. генерального директора ЧАЕС В.О.Сайда повідомив ЕП, що ці кошти спрямують на «експлуатацію енергоблоків та об'єктів промислового майданчика, технічне обслуговування і ремонт обладнання, систем, будівель, споруд, метрологічне забезпечення».

Перелік робіт досить довгий і не завжди зрозумілий, адже в останні роки керівництво ЧАЕС дуже слабо інформує і пресу, і громадськість про реалізацію своїх проектів, а тому відрахування просто вражають.

Хоча керівництво ЧАЕС стверджує, що бюджетних коштів бракує. Зокрема, цього року бюджетний запит був майже на 400 млн грн. більше (порівняно з наданими коштами) – потрібно було майже 1,2 млрд грн. Як би там не було, а реалізація практично всіх проектів в зоні ЧАЕС затримується на 6-8 років.

ТЕРМІНИ ЗДАЧІ ОБ'ЄКТІВ ВІДСТАЮТЬ НА РОКИ

У зоні відчуження, де розташовано понад 800 звалищ радіоактивних відходів (покинута техніка та металоконструкції), будуються об'єкти, від готовності яких залежить процес виведення з експлуатації зупинених енергоблоків ЧАЕС. Фактично всі вони фінансуються за рахунок грантів Європейської Комісії плюс незначний внесок України (близько 10 відсотків вартості). Будівництво цих об'єктів страшенно гальмує, а тому виведення з експлуатації зупинених енергоблоків ЧАЕС також затягується.

Першим планували ввести в дію завод з переробки рідких радіоактивних відходів (термін введення був запланований на початок 2003-го), але лише в квітні 2014-го там сформована перша партія з чотирьох зацементованих упаковок радіоактивних відходів (РАВ), що були відправлені на захоронення в спеціально обладнане сховище комплексу «Вектор» (вартість – понад EUR 33 млн).

До речі, першу чергу комплексу «Вектор», будівництво якого розпочато ще 1998-го за 17 км від ЧАЕС (село Буряківка) коштом західних країн (спільно з Україною), запустили із запізненням на шість років.

Другий важливий об'єкт – це промисловий комплекс щодо поводження з твердими радіоактивними відходами (EUR47 млн), а також низка інших виробництв. Будівництво розпочалося 2001-го і лише 2009-го німецька компанія Nukemпередала об'єкт в експлуатацію.

Великі проблеми виникли зі спорудженням сховища СХОЯТ-2 (його мали ввести в дію на початку 2003-го), куди потрібно було вивантажити ядерне паливо з зупинених блоків ЧАЕС. Але сховище, збудоване консорціумом французьких фірм Framatome/CampenonBernard/Bouygues,виявилося непридатним для використання – там потріскались бетонні контейнери, що призвело б до витоку радіації.

На об'єкт було витрачено EUR74 млн, частину з яких консорціум таки повернув на рахунок ЄБРР. Колишнє керівництво Державного комітету ядерного регулювання стверджує, що там обидві сторони допустили серйозні помилки – і ЧАЕС, і підрядник.

Американська компанія Holtec обіцяє збудувати з нуля нове сховище, коштуватиме воно дорожче (приблизно EUR 225 млн), але проект гальмує й досі. Фінансуватимуть його також з Рахунку ядерної безпеки ЄБРР.

З огляду на те, що вивантажувати ядерне паливо з 3-го блоку, розташованого поруч з 4-им, треба було якомога швидше, керівництво ЧАЕС вирішило тимчасово перемістити паливо з пристанційного басейну в старе сховище СХОЯТ-1 – з використанням технології ущільненого зберігання. Роботи розпочали ще в грудні 2005-го, і завершили 2008-го – до дня Чорнобиля була вивантажена остання паливна збірка з активної зони 3-го реактора.

Сильно пошкоджені паливні збірки домовилися вивозити в Росію на переробку. Щороку в державному бюджеті передбачено статтю «Вивільнення від ядерного палива енергоблоків» – на 2014 рік уряд виділив майже 44 млн грн., тоді як 2013-го – менше 16 млн.

Але головна проблема зони відчуження – перетворити Саркофаг над зруйнованим четвертим реактором в екологічно безпечну систему. У вересні 2010-го завершено планування території та розпочато земляні роботи під спорудження нового укриття над існуючим Саркофагом. Тоді ж розпочато будівництво фундаментів монтажної зони нової Арки.

ЧОРНОБИЛЬСЬКА АРКА

Перший етап підйому західної частини Арки нового конфайнменту розпочали у квітні 2014-го – на висоту 16 метрів підняли 4579 тонн металоконструкцій. Після монтажу бокових сегментів розпочнеться 2-й етап робіт першого підйому – до висоти 26,5 метрів.

Новий саркофаг збудують у вигляді Арки висотою 105 метрів, довжиною 150 м і шириною 260 м. Конструкція НБК, разом із системою основних кранів і з внутрішніми системами, важитиме близько 30 000 т, і буде побудована на певній відстані від зруйнованого реактора, де рівні радіаційного впливу не такі високі. Потім конструкцію насунуть на зруйнований 4-ий блок ЧАЕС.

Раніше планували завершити ці роботи до 2015 року. Тепер обіцяють до 2017-го.

Будівництво нового безпечного конфайнмента над існуючим об'єктом «Укриття» є однією з найважливіших умов перетворення цього об'єкта на екологічно безпечну систему. В серпні 2007 року, після проведення відкритих міжнародних торгів, між ДСП «Чорнобильська АЕС» і спільним підприємством «НОВАРКА», до складу якого входять дві французькі компанії VINCI ConstructionGrandsProjets і BouyguesTravauxPublics, укладено контракт на проектування, будівництво та введення в експлуатацію першого пускового комплексу (ПК-1) нового безпечного конфайнмента.

Коли існуючий об'єкт «Укриття» буде накритий новим захисним спорудженням, це дозволить під його герметичною оболонкою розпочати демонтаж конструкцій вже не дуже безпечного існуючого «Укриття».

Але залишається невирішеною найбільша загроза – майже 200 т ядерного палива під зруйнованим четвертим реактором. Потужна радіація призводить до руйнації нинішнього Саркофагу і нова Арка також не захищена від цієї зловісної сили.

Експерти прогнозують, що масове вилучення палива з-під Саркофагу стане можливим через 30-50 років, якщо до того часу в Україні створять сховище для кінцевого захоронення довго живучих радіонуклідів (мільйони років) в геологічних формаціях. Тому поки що будуть постійно здійснювати моніторинг стану палива під зруйнованим реактором.

Це враховано в терміні експлуатації нового Саркофагу – саме тому він розрахований на 100 років, тоді як збудований 1986-го – на 30 р. Для вирішення цієї проблеми потрібно розробити технології вилучення палива в умовах смертельних потоків радіації та трудові затрати, підрахувати вартість таких робіт.

Вилучення палива стане можливим лише за умови, що світове співтовариство донорів виділить кошти на вирішення цієї проблеми. За оцінками експертів, на це знадобиться щонайменше $10 млрд.

РЕЗОНАНС

Росія визнає президентські вибори в Україні, В.Путін «поважає вибір українців», Кремль бажає говорити з Петром Порошенком – без посередників. При тому хоче, аби ми з вами затямили: Крим нам не повернути, а Донбас контролювати не вдасться. Інавгурація новообраного Президента України планується наприкінці першої декади червня. Далі можна й з Путіним зустрітися, звісно, якщо він погодиться на виконання українських вимог, серед яких першочергові – виведення з України російського спецназу та інших терористичних угруповань і відмова РФ він окупації Криму.

ОБЕРЕЖНО: ПУТІН!

Цікаво, що на можливі переговори Петра Порошенка з В.Путіним миттєво зреагували і громадяни України, і світ. Попри цілком адекватні застереження щодо такої зустрічі, українці турбуються… про особисту безпеку Петра Порошенка. Хто зна, до яких методів «впливу» вдасться президент країни, державною політикою якої є тероризм. Політичні вбивства – «прерогатива» російських урядів усіх часів.

Відомий український письменник Андрій Курков на своїй сторінці у Фейсбуці так коментує можливі переговори президентів України та Росії:

«Нема чого Дорошенкові розмовляти з Путіним наодинці. Жодних зустрічей віч-на-віч, як це було з Януковичем, бути не може. Повна прозорість і підзвітність! Окрім цього, треба завжди пам'ятати про чай, який випив колишній кагебіст Литвиненко в Лондоні. Чай треба пити свій – і до зустрічі з Путіним. А з Путіним краще взагалі не пити…»

ПОРОШЕНКА НЕ МОЖНА ЗАЛИШАТИ ВІЧ-НА-ВІЧ З ПУТІНИМ

Про те, як реагують у США та Європі на президентські вибори в Україні та можливу зустріч новообраного Президента із В.Петіним, розповів на радіо Свобода Василь Зігалов.

Західна преса фактично не сумнівається, що Петро Порошенко складе присягу на вірність Україні вже на початку червня. Аналітики вважають, що завершення цих виборів у першому турі є «поразкою сепаратистів на сході України» і Київ таким чином виграв три тижні та не дав проросійським силам збільшити свій вплив у регіоні Донбасу. Тепер, як вважають відомі західні спостерігачі, на кшталт глави місії ОБСЄ в Україні Вольфганга Ішінгера, Захід мусить посилити свою підтримку новообраного Президента і допомогти йому у посередництві з Кремлем. Відомі аналітики попереджають, що Путін буте намагатися обробляти Порошенка у два способи – політичним тиском та економічним шантажем, Кремль продовжить свою політику розколу України та відриву її від Заходу.

Глава місії ОБСЄ в Україні, німець Вольфганг Ішінгер, пише на сторінках Financial Times, що «президентські вибори в Україні стали лише пробним каменем, а до розв'язання кризи в державі необхідні значно активніші дії посередників від міжнародної спільноти». «Довга дорога до стабілізації в Україні та впровадження так необхідних реформ лише тепер розпочинається, і Європа зробила би величезну помилку, якби відмахнулася від реальної підтримки України». Ішінгер також вважає, що вже найближчі дні будуть «можливо, найважливішими у подоланні української кризи», бо продовження силового варіанту дій на сході України потягне за собою гостру реакцію Росії та нові санкції Заходу. Тому німецький політик закликає ЄС, США активно включитися у посередницьку місію для підтримки України та вирішення кризи шляхом дієвого діалогу.

Відомий британський аналітик з Європейської ради з міжнародних відносин, Ендрю Вілсон, як інформує Gazeta Wyborcza, висловив у розмові з польськими журналістами думку, що українці сприяли перемозі Петра Порошенка вже у першому турі, насамперед, з тактичних міркувань, бо їм важливіше не те, чи до вподоби більшості такий політичний персонаж, а час, який дуже необхідний для встановлення миру в державі. Три тижні виграшу Києва вже перед не потрібним тепер другим туром виборів, як вважає Вілсон, «є поразкою проросійських сепаратистів на сході України». Як прогнозує цей аналітик, Порошенка очікують великі проблеми з парламентом, формуванням своєї політичної сили. Але, на думку Вілсона, найважче новому Президентові України буде з Москвою, коли Кремль посилить політичні й економічні важелі тиску на Київ. Вілсон також не виключає проблем для Порошенка з боку Юлії Тимошенко, яка йшла на ці вибори, щоб не зникнути з політичної арени, а тепер має «сильні козирі» – свою фракцію в парламенті, закулісні зв'язки із постатями минулого режиму та досить дієвий суспільний популізм.

Американська New York Times наголошує, що ці вибори Президента України отримали «високу оцінку міжнародних спостерігачів», і цитує президента США Барака Обаму, який не лише хвалив масове голосування українців і повторював, що США ніколи не визнають анексії Криму Росією, а й зазначив, що «мільйони українці прийшли до виборчих урн, не дивлячись на провокації та насильство».

Впливова The Wall Street Journal цитує заяву Білого дому, в якій Вашингтон «із нетерпінням очікує на співпрацю з новим Президентом України, а також з демократично вибраним парламентом та підтримує зусилля України до нових важливих політичних та економічних реформ».

За матеріалами ЗМІ

ТУРНІР

НА ПРИЗ ІМЕНІ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Слава Стецько належить до тих великих українців, для яких найвищою цінністю були ідеали свободи, а змістом життя – боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу.

24 травня в Києві, у спортивному комплексі «Єдність», відбувся турнір з настільного тенісу серед юнаків 1998 року народження та молодших, присвячений 94-й річниці від дня народження жінки-легенди, першої голови Конгресу Українських Націоналістів, голови Проводу ОУН(б), президента Антибільшовицького Блоку Народів, народного депутата України трьох скликань світлої пам'яті Слави Стецько.

Змагання пройшли в дусі безкомпромісної боротьби. Поєдинки відбувалися за олімпійською двомінусовою системою, тобто після двох поразок гравець вибуває з боротьби. На попередній стадії за особисту першість змагалися 54 учасники. До фінальної частини турніру потрапили 16 кращих тенісистів столичних шкіл №№ 240, 226, 18, 20 та гімназії «Потенціал».

За підсумками напружених зустрічей чемпіонський титул виборов Андрій Обіщенко (СШ №20). Срібна нагорода дісталася Владиславу Філатову (СШ №240). Третє місце посів Юрій Романовський (СШ №226). Турнір проходив під патронатом Конгресу Українських Націоналістів. Усі призери та учасники змагань нагороджені медалями та цінними подарунками, дипломами. За що переможці, всі учасники висловлюють щиру подяку голові КУН Степанові Брацюню, який надав спонсорську допомогу на проведення цих престижних змагань.

Валерій СИДОРЧУК,
голова Вишгородської РО КУН,
головний суддя змагань

23 ТРАВНЯ – ДЕНЬ ГЕРОЇВ

КУН ВІДЗНАЧИВ СВЯТО ГЕРОЇВ

1941 року Другий Великий Збір Організації Українських Націоналістів постановив щороку святкувати День Героїв – свято, яке приурочене до сумного дня 23 травня 1938 року, коли в Роттердамі агент НКВД убив Голову Проводу Українських Націоналістів Євгена Коновальця.

Вшанувальні заходи цьогоріч на Байковому цвинтарі в м.Києві провели члени Київської міської та обласної організацій Конгресу Українських Націоналістів, Української Партії та патріотичних громадських організацій. Вони взяли участь в урочистій ході своєрідним пантеоном Героїв України, які стали символом незламності духу, мужності і самопожертви у боротьбі за українську справу.

Схиливши голови перед могилами кращих синів і дочок України ХХ століття – Лесі Українки, Михайла Грушевського, Миколи Міхновського, Кирила Осьмака, Ярослави Стецько, В'ячеслава Чорновола, Миколи Руденка, Івана Гончара, Василя Стуса, Юрія Литвина, Олекси Тихого, Івана Миколайчука, Анатолія Погрібного, Анатолія Лупиноса та Джеймса Мейса (американського і українського історика, незламного борця з комуністичною ідеологією), – присутні вшановували Героїв кличем «Слава, Слава, Слава».

Прес-служба КУН

ВІННИЦЯ ВШАНУВАЛА УКРАЇНСЬКИХ ЛИЦАРІВ

У День Героїв, 23 травня, за ініціативою Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів у м.Вінниці відбулись урочистості та молебень за полеглими Героями

До участі у відзначенні Дня Героїв були запрошені обласні громадські організації та політичні партії, представники влади області, громадські активісти. Збір запрошених відбувся на площі Герої Небесної сотні (пл. Театральна), звідки учасники пройшли ходою до пам'ятника Січовим стрільцям, де відбулось урочисте зібрання та молебень за полеглими українськими Героями.

Виконуючи своє державницьке завдання, обласна організація Конгресу надіслала Звернення до керівництва Вінницької області із пропозицією долучитись 23 травня 2014 року до вшанування Дня Героїв. Також ми запропонували започаткувати щорічне його відзначення на території області, мотивуючи це тим, що, після здобуття українським народом героїчної та жертовної перемоги над кривавим промосковським режимом Януковича та Партії Регіонів,завданням влади є наповнення новим історичним змістом відзначення Дня Героїв. Українські герої – це і бійці Небесної сотні та вояки Збройних Сил України, які загинули захищаючи Незалежність України у 2014 р. Тож підвищити статус Дня Героїв треба до рівня загальнодержавного.

Саме у травні московські агенти вбили засновника ОУН Євгена Коновальця. Від рук агента Москви загинув Головний Отаман військ УНР Симон Петлюра.

Українська патріотична громадськість Вінниччини свято береже пам'ять про історію та героїв славних травневих перемог військ Армії Української Народної республіки, вояків Першого Зимового походу, подільських загонів Якова Шепеля, Анаnія Волинця, Якова Орла-Гальчевського, Семена Ільницького над російськими окупантами на території області у часи Визвольних змагань 1917–1920 років.

Богослужіння біля хреста Січових стрільців відбули панотці Київського Патріархату УПЦ та Української Греко-Католицької Церкви.

Тримав слово представник Вінницької ОДА – працівник відділу внутрішньої політики Володимир Лазаренко. Він підтримав ініціативу Конгресу по вшануванню українських Героїв, серед яких немало вінничан.

Голова Вінницького обласного Конгресу В'ячеслав Березовський висловив упевненість у тому, що нове керівництво держави припинить загравання із антиукраїнськими силами стосовно преференцій для російської мови: «Адже, у всі часи завойовники України змушували наш народ вивчати чужу мову, то хіба ми, державники, можемо зрадити пам'ять українських Героїв, що гинуть за наші східні території, і після перемоги дозволяти любителям чужого «язика» розвивати його використання до рівня державного? Ні!»

Прозвучали промови представників обласних організацій Спілки офіцерів України Ігоря Окуленка, Вінницького Євромайдану Ольги Малиновської, пораненого учасника бойової оборони київського Євромайдану Юрія Кисельова.

На завершення мітингу коротке слово мав викладач економіки Вінницького торгівельно-економічного інституту Олександр Кривоконь, який вважає свій вступ до лав Конгресу у День Героїв символічним.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9